

Joan Miquel Oliver i el seu milió de notes

El so del trio de guitarra, teclat i bateria del mestre artesà mallorquí va omplir Razzmatazz en el marc del Room Festival

Joan Miquel Oliver a la presentació d'"Elektra" a la sala Razzmatazz de Barcelona | José Irún

Com si de nines russes es tractés, el concert de **Joan Miquel Oliver** en el marc del Room Festival va començar trencant el primer gel amb "Hipotèrmia", cançó del disc *Elektra* (DiscMedi, 2018), que presentava a la sala Razzmatazz i que és el tercer treball d'una trilogia que completen els àlbums *Atlantis* (Sony, 2017) i *Pegasus* (Sony, 2015). La discografia del mallorquí es va desplegar primer amb la fredor mesurada característica de l'illenc cantant la mateixa cançó que dona títol a l'últim disc, "Elektra", un tema que reinterpreta la història de Sòfocles com si fos un romanço per a aquest segle XXI, però sabent bé que després qui apareix com un *deus ex machina* i salva i condemna a parts iguals és "Sa música", cançó amb la qual el públic s'encanta i canta amb el fragment que diu "I shot the sheriff".

"Marès a radial", "Pegasus" i "Ecos d'ambulàncies" van fer enlairar el disc *Pegasus*, així com "els sorollets" de Jaume Manresa als teclats i "l'ensemble rítmic" de Xarli Oliver, tal com els va definir **Oliver**. El músic va tornar a *Elektra* amb "Goletes", lletra de la qual no està convençut ni seguint la teoria i pràctica del seu amic i també compositor mallorquí **Miquel Serra**. De fet, **Joan Miquel Oliver** afirmava que ell és més de compondre alhora tant lletra com música i que, per tant, això de fer primer la música i després la lletra no li acaba de fer el pes, "tot i que la cançó camini", hi afegia.

Joan Miquel Oliver al Room Festival. Foto: José Irún

L'influx vuitanter es va percebre com sempre en cançons d'**Oliver** com "Exploram s'avorriment", que creava una atmosfera discotequera de l'època del malibú amb pinya. La va seguir la suaument ballable (i amb final guitarrer digne de **Mark Knopfler**) "Líquens arborescents", i la proposta discotequera es va ampliar al final del concert amb "Atlantis", que fins i tot va fer ballar més d'un grup de noies.

Després d'una tornada alegrement taral·lejada i de tres solos per part dels músics cap al final del tema "Món vegetal", **Oliver** va confessar que el seu professor de guitarra li deia que l'important era saber col·locar bé dues notes, ja que més valia "col·locar-ne dues bé que moltes malament". Ha resultat que porta tants anys en l'ofici que el guitarrista i compositor ja pot col·locar mil notes i totes professionalment bé. Com al final de "Hansel i Gretel" de *Sa núvia morta* (2007), on el trio de grans músics es va poder descompassar en algun moment en la part reiterativa, però gens en canvi quan va oferir un final digne del rock simfònic dels seus admirats **Pink Floyd**.

El públic va gaudir i corejar els *hits* de la trajectòria en solitari de **Joan Miquel Oliver**, com "Flors de cactus" del citat i celebrat *Pegasus*; "Dins un avió de paper", "Final feliç" i el comiat d'infantesa de "Marcianet de Mart" de *Bombón mallorquí* (Blau/DisMedi, 2009), i sobretot la "Rumba del temps" d'*Atlantis*, la història d'aquell rellotger que **Oliver** diu que és la seva contribució al tema de la relativitat en el món del pop.

D'*Elektra* també va mantenir "sa distància interpersonal" de la cançó "Orangutans" amb una guitarra més trobadoresca, qui sap si ironitzant que "som orangutans molt intel·ligents", rememorant el **Col·lectiu Eternity** que va integrar amb **Quimi Portet** i **Sisa**. I ja en els bisos va atacar "Honey" (la cançó que obre el disc *Elektra*) i dos temes del 2005, "Molí de vent" de *Surfistes en càmera lenta* (Blau, 2006) i "Tu m'entens" del *Live in París* (Blau/DiscMedi). El que fa **Oliver** s'entén i arriba.

Oliver amb el kimono i gorra d'anar a tocar a la sala Razzmatazz | José Irún